

Pau Vila i el futur del Vallès

Pau Vila és una d'aquelles persones que hauríem de conèixer molt bé i que, malauradament, passen molt més desapercubudes del que seria just. És clar que aquest desconeixement no és pas només per culpa nostra. Pau Vila és un eminent geògraf, fill del nostre Vallès, que en altre temps més propici va treballar molt a Catalunya i per Catalunya. Després ha hagut de treballar molt fora de casa. Pau Vila té 91 anys i —segons contenen els que el tracten personalment— és un prodigi, a la seva edat, de dinamisme i de capacitat de treball.

Pau Vila es preocupa —entre moltes altres coses— del futur de la seva comarca, el Vallès. Darrerament, amb la seva autoritat de gran científic, ha parlat públicament d'aquest tema i dels greus problemes que se'n deriven.

«DEL VALLÈS NO EN QUEDARÀ RES»

Entre les persones que es preocupen per l'incert futur de la nostra comarca s'ha posat de moda aquesta nova versió de la vella dita triomfalista «Com el Vallès no hi ha res». Ara ens hem tornat pessimistes —no ens falten pas motius— i diem que «del Vallès no en quedarà res».

No sé si és Pau Vila l'autor de l'acudit, però em penso que —tot i dolent-li molt— és un dels que l'explica. Pau Vila té por que del Vallès no en quedi res, si no aconseguim de frenar i dirigir convenientment l'anàrquica i, en alguns llocs, excessiva industrialització que no respecta res.

EL DIAGNÒSTIC

Pau Vila, des dels seus 91 anys, des de la seva posició de geògraf qualificat i, encara, des de la seva il·lusió, parla clarament. Transcrivim a continuació del diari «Tele/Exprés» del 30-XI-73 alguns dels seus dramàtics diagnòstics sobre la comarca:

- «Barcelona es desborda. Sabadell i Terrassa avancen entre elles cap a les poblacions veïnes. L'autopista obre un eix cap a Granollers i per falta de planificació i de control dóna lloc a concentracions industrials que cobreixen terres de les més fèrtils de la comarca. Cercant riquesa el Vallès empobreix el seu futur.»

- «La conseqüència de plans utòpics, realitzats sense participació de les poblacions afectades, amb retard en les aprovacions obtingudes de lluny, produeix la inoperància que permet urbanitzacions descontrolades, amb greus falles en la infraestructura, que en alguns casos arriba a ser inexistent.»
- «No són autopistes el que falta, sinó una bona xarxa de carreteres. Les autopistes de curta distància no tenen justificació.»
- «Del pressupost dels túnels del Tibidabo no en sabem res, però costaran un dineral, mentre tant, obra viària, urbanística, cultural i sanitària està per fer.»
- «Gallecs —la Riera de Caldes— serà una ciutat artificiosa, estranya a l'ambient comarcal, que trencarà la cohesió d'una comarca harmònica (malgrat algunes reticències interlocals). Es diu que aquesta ciutat pot costar cent milions de pessetes. ¿Qui les pagarà? ¿D'on vindrà la seva població?»

EL REMEI

Pau Vila no es limita a diagnosticar el mal. Com a geògraf i donada la seva experiència com a planificador, proposa remeis per a escometre la malura. Parla, sobretot, de la necessitat de l'Àrea Metropolitana. Però no entén l'Àrea com el que és actualment: un feix de projectes i planificacions i una riuada de bones intencions sense cap eficàcia real. Aquests projectes no es realitzen perquè ningú no els fa realitzar. Entretant el creixement frenètic del Vallès es fa com Déu vol (o més aviat com Déu no vol, suposo). Pau Vila parla de l'Àrea Metropolitana com d'una entitat dinàmica i eficaç: una confederació de municipis que solucionés col·lectivament molts problemes, com ara el dels transports. És clar que cada municipi pot mirar de resoldre els seus problemes, però una planificació coherent i que permeti mirar el futur amb una certa tranquil·litat només pot ser afrontada a nivell comarcal i per totes les poblacions afectades.

Pau Vila, als seus 91 anys, no es resigna a assistir impassible al procés de degradació de la seva comarca. Al contrari que molts altres vallesans.

J. Sampera

Panadería

Pastelería

Santa Eulalia

Carretera s.n.

Teléfono 54

SANTA EULALIA DE RONSANA